

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Ocean Capital Administration i in./Rada

(Sprawy połączone T-420/11 i T-56/12) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Powaga rzeczy osądzonej — Konsekwencje stwierdzenia nieważności środków ograniczających dla podmiotu posiadanego lub kontrolowanego przez podmiot uznany za zaangażowany w rozprzestrzenianie broni jądrowej — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2015/C 081/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ocean Capital Administration GmbH (Hamburg, Niemcy) i pozostali skarżący, których nazwy figurują w załączniku do wyroku (sprawa T-420/11); IRISL Maritime Training Institute (Teheran, Iran); Kheibar Co. (Teheran); Kish Shipping Line Manning Co. (Wyspa Kish, Iran); IRISL Multimodal Transport Co. (Teheran) (sprawa T-56/12) (przedstawiciele: F. Randolph, QC, M. Taher, solicitor, i M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i w sprawie T-420/11, P. Plaza García a, w sprawie T-56/12, M.-M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

W sprawie T-420/11, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących, a w sprawie T-56/12 żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność w zakresie, w jakim dotyczą Ocean Capital Administration GmbH i pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku:

— decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.

2) Stwierdza się nieważność w zakresie, w jakim dotyczą IRISL Maritime Training Institute, Kheibar Co., Kish Shipping Line Manning Co. i IRISL Multimodal Transport Co.:

— decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- rozporządzenia nr 267/2012.
- 3) Skutki decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, zmienionej decyzją 2011/299 i decyzją 2011/783 zostają utrzymane w mocy, gdy chodzi po pierwsze o Ocean Capital Administration i pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku i po drugie IRISL Maritime Training Institute, Kheibar, Kish Shipping Line Manning i IRISL Multimodal Transport, do czasu, gdy skutecznie stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez po pierwsze Ocean Capital Administration i 35 pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku i po drugie IRISL Maritime Training Institute, Kheibar, Kish Shipping Line Manning i IRISL Multimodal Transport.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Teva Pharma i Teva Pharmaceuticals Europe/EMA

(Sprawa T-140/12) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Sieroce produkty lecznicze — Wniosek o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wersji generycznej sierocego produktu leczniczego imatinib — Decyzja EM-y w sprawie odmowy zatwierdzenia wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu — Wyłączność w zakresie obrotu)

(2015/C 081/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva Pharma BV (Utrecht, Niderlandy) i Teva Pharmaceuticals Europe BV (Utrecht) (przedstawiciele: D. Anderson, QC, K. Bacon, barrister, G. Morgan i C. Drew, solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: T. Jabłoński, M. Tovar Gomis i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, P. Mihaylova i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EM-y z dnia 24 stycznia 2012 r. w sprawie odmowy zatwierdzenia wniosku złożonego przez skarżące w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wersji generycznej sierocego produktu leczniczego imatinib, a mianowicie produktu leczniczego imatinib Ratiopharm, w odniesieniu do wskazań terapeutycznych dotyczących leczenia przewlekłej białaczki szpikowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Teva Pharma BV i Teva Pharmaceuticals Europe BV pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Europejską Agencję Leków (EMA).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 165 z 9.6.2012.